

Arrest

nr. 163 471 van 4 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 23 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 8 juni 2015 diende verzoeker een asielaanvraag in.

1.2. Op 22 oktober 2015 nam de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort: de Commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 23 oktober 2015 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Overdracht CGVS: 15/07/2015

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 14 augustus 2015 van 9u10 tot 11u35, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocate, Hajarpi Chatchatrian loco Alexander Loobuyck, was aanwezig tijdens het hele gehoor. U werd een tweede maal gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 6

oktober 2015 van 9u25 tot 11u45, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocate, Martine Kiwakana loco Alexander Loobuyck, was aanwezig tijdens het hele gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Leelkase subclan van de Darod clan te behoren. U stelde te zijn geboren en getogen in het Noorden van de stad Galkayo in de provincie Mudug dat onder het bewind staat van het semiautonome Puntland. U woonde er tot aan uw vertrek uit het land in maart 2014.

In 2010 werd u samen met uw vriend Mokthar in uw wijk Garsor van Noord-Galkayo aangevallen door twee leden van de radicaal Islamitische groepering Al Shabaab. Uw vriend werd toen doodgeschoten, waarschijnlijk omdat hij werkte voor de gemeente, en u werd door een kogel gewond aan de arm. U kon de twee daders goed zien en u herkende hen toen ze in 2011 een clangenoot van u hadden omgebracht. In januari 2014 werd uw neef omgebracht door Al Shabaab omdat hij werkte voor een NGO. In februari 2014 werd een lid van Al Shabaab opgepakt door de overheid van Puntland en opgesloten in het politiekantoor van Noord-Galkayo. U herkende hem als één van de Al Shabaab leden die u en uw vriend Mokthar hadden aangevallen in 2010. In het politiekantoor van Galkayo getuigde u over de rol van het opgepakte Al shabaab lid tijdens voornoemde incidenten in 2010 en 2011. Omwille van uw getuigenis, kreeg u nadien dreigtelefoons van Al Shabaab. U besloot uw stad en land te ontvluchten.

In maart 2014 verliet u Galkayo en vluchtte u naar Ethiopië. Vervolgens reisde u via Soedan en de Sahara woestijn naar Tripoli in Libië, waar u toekwam in april 2014. U nam de boot van Libië naar Italië in mei 2015. U kwam via Duitsland en Oostenrijk in België toe op 6 juni 2015 en vroeg asiel aan op 8 juni 2015. U legde geen documenten neer ter staving van uw identiteit.

U legde wel een medisch attest neer dat werd afgeleverd op 2 juni 2015 door Dr. B. P. (...) betreffende letsels die het gevolg kunnen zijn van slagen en verwondingen: een groot litteken aan uw linker pols en deficiëntie aan vingers van uw linker hand (volgens u veroorzaakt door een kogel), littekens aan heup en sleutelbeen (volgens u veroorzaakt door messteken van een rover toen u nog jong was in 2000). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS legde u een afdruk neer van enkele digitale foto's van een jongeman (volgens u het voornoemd Al Shabaab lid waartegen u getuigde), een pistool en een verbandkist die u zelf zou hebben genomen met uw mobiele telefoon toen u getuigde in voornoemd politiekantoor.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Er wordt geen geloof gehecht aan uw verklaringen als zou u uw land hebben verlaten wegens persoonlijke problemen met Al Shabaab. U legde hieromtrent immers vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen af.

Zo liet u het volgende noteren in de vragenlijst van het CGVS (ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken - DVZ - op 8 juli 2015) met betrekking tot de kern van uw asielrelaas: [Op een dag in 2010 zat ik ergens samen met een jongen, Mokhtar, een kennis. Al Shabaab is komen binnenvallen. Ze hebben op de jongen gevuld. Het waren twee mannen. De jongen is ter plaatse overleden. Ik kreeg een kogel door mijn arm. Ik heb die mannen goed gezien toen. Op een avond in 2011 hebben ze een verre neef van mij gedood, M. U. (...). Ik zag hen per toeval toen ze aan het vluchten waren. Het waren dezelfde mannen. Een paar jaar later wilden ze nog een missie doen maar de autoriteiten kwamen ter plaatse en één van hen raakte gewond. Hij werd opgepakt. Ik moest tegen hem getuigen. Ik heb hem geïdentificeerd. Daarna werd ik telefonisch bedreigd. Ik vreesde voor mijn leven (...) Ik was zo bang dat ik besloot te vertrekken.] (zie administratief dossier). Op het CGVS kon u niet nader preciseren wanneer in 2010 u werd aangevallen door Al Shabaab (zie gehoorverslag CGVS II, p. 2-3). Met betrekking tot het motief van de aanval in 2010 door Al Shabaab stelde u dat Mokthar waarschijnlijk het doelwit was omdat hij als ambtenaar werkte voor de overheid van Puntland maar dat u niet precies weet wat het aanvalsmotief was (zie gehoorverslag CGVS I, p. 5). Tijdens het tweede gehoor door het CGVS verklaarde u dat Mokthar (u kende geen andere naam) een vriend was (geen kennis), dat jullie waarschijnlijk aangevallen werden omdat hij voor de gemeente werkte (meer bepaald inde hij op straat belastingen voor de gemeente aan de hand van bonnen) en dat jullie werden aangevallen toen jullie in een gevaarlijke zone van de stad aan het wandelen waren (zie gehoorverslag CGVS II, p. 3). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen voor de DVZ dat jullie in 2010 werden aangevallen toen jullie ergens samenzaten en mannen van Al Shabaab binnenvielen, herhaalde u dat jullie op straat aangevallen werden (CGVS II, p. 3). Met betrekking tot de identiteit van één van de twee aanvallers van

Al Shabaab waartegen u later (in 2014) getuigde en waardoor u door Al Shabaab werd bedreigd zodat u besloot het land te verlaten, stelde u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat hij Mursa heette (CGVS I, p. 5), terwijl u tijdens het tweede gehoor op het CGVS stelde dat hij bekend stond op naam van Muhjedin Yakoub maar ook onder de alias Abihakim (CGVS II, p. 4). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat zijn naam Mursa was, stelde u dat die naam ook één van zijn aliassen was. Voormelde uiteenlopende antwoorden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder verklaarde u op het CGVS dat u voornoemde aanvallers van Al Shabaab terugzag op een avond in 2011 nadat ze in uw buurt een familielid hadden vermoord, de student A. A. S. (...), en dat u het moordmotief toen ook niet kende (CGVS I, p. 5). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen op de DVZ als zou u de aanvallers van Al Shabaab hebben teruggezien op een avond in 2011 toen uw verre neef M. U. (...) door hen werd gedood, beweerde u dat u dezelfde persoon bedoelde, dat de vader van die student M. U. (...) heet en als bijnaam Jagoug droeg, dat het geen echte neef was maar een clangenoot (CGVS I, p. 6). Voormelde uitleg kan niet overtuigen.

Bovendien verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u na uw getuigenis in februari 2014 (tegen uw aanvaller van Al Shabaab in 2010) een tiental keer telefonisch met de dood werd bedreigd door Al Shabaab omdat u zich met hun zaken had gemoeid door te getuigen, maar niet te weten wie de auteurs van die telefonische dreigementen waren en ook niet te weten hoe Al Shabaab precies te weten kwam dat u tegen één van haar leden had getuigd (CGVS I, p. 6). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaarde u dat de telefonische dreigementen begonnen omdat Al Shabaab u verweet uw neef A. D.(...) te hebben geholpen door hem naar het hospitaal te brengen nadat hij door Al Shabaab was neergeschoten op 26 januari 2014; u wist niet wanneer precies de latere telefonische bedreigingen plaatsvonden (CGVS II, p. 2 en 5). Gevraagd of u echt de identiteit of herkomst van de Al Shabaab leden die u telefonisch bedreigden niet kende, verklaarde u dan weer dat u de meeste van hen niet kende omdat ze hun naam niet opgaven maar dat u zich wel de naam herinnerde van één persoon die belde (om te peilen of uw neef dood was), omdat u de stem en het telefoonnummer herkende van A.H. A. H. (...), een leraar van de Koranschool in uw buurt (CGVS II, p. 5). Met betrekking tot het motief van de aanslag op uw neef A. D.(...), verklaarde u dat uw neef door Al Shabaab gevisieerd werd omdat hij werkte voor een buitenlandse organisatie NARO (u kende de betekenis van deze afkorting niet) en dus werkte met blanken (CGVS I, p. 6). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS stelde u dan weer dat uw neef A. D. (...) manager was van de lokale afdeling van een Somalische NGO, genaamd NRO (u kende de betekenis van deze afkorting niet) en niet te weten of deze NGO een internationale structuur of leiding had (CGVS II, p. 6). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, stelde u dat die NGO wel contact had met blanken voor financiële fondsen (CGVS II, p. 6). Voormelde vage en incoherente verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

De door u voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw persoonlijk vervolgrelaas. Het medisch attest betreft letsels die het gevolg kunnen zijn van slagen en verwondingen maar bewijzen op zich niet dat u verwond werd door een lid van Al Shabaab omwille van politieke motieven. De digitale foto's vormen evenmin een bewijs dat u persoonlijk dreigde vervolgd te worden door Al Shabaab.

Op basis van het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Op basis daarvan kan u dan ook noch het vluchtelingenstatuut, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). U beweerde afkomstig te zijn uit de stad Noord-Galkayo in de provincie Mudug en dat onder het bewind valt van de semiautonome regio Puntland. Uit bijgevoegde informatie blijkt dat Somaliland niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld (COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland, 15 juli 2015). In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Puntland geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan als volgt:

"II.1. Eerste middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending artikel 3 EVRM

II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.1.3. In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.

Zo stelt VEREECKE:

"Het feit dat een omstandigheid tijdens een verhoor vermeld wordt en niet tijdens een ander verhoor, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid. Niet alle gevallen van weglating mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielzoeker."

(Vereecke, V., Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht, Story Publishers, Gent 2008, p. 49).

Dit wordt ook bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

"Certaines des omissions et contradictions relevées par la partie adverse dans les déclarations successives du requérant doivent par ailleurs être écartées ou relativisées.

[...]

Le fait de ne pas mentionner une circonstance lors d'une audition puis de la mentionner lors d'une autre ne constitue pas nécessairement une contradiction. Il peut s'agir d'une simple omission qui ne saurait être considérée, en toute hypothèse, comme étant de nature à faire suspecter la bonne foi du demandeur d'asile."

(R.v.St. 173.899, 7 augustus 2007)

II.1.4 Vooreerst zou verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot de aanval in 2010 door Al-Shabaab.

Verzoekende partij zou eerst verklaard hebben dat zij ergens samenzaten toen zij werden aangevallen, en later zou zij vermeld hebben dat zij op straat werden aangevallen.

Verzoekende partij werd wel degelijk op straat aangevallen waar zij ter hoogte van een winkel ('Famous') samenzaten en werden aangevallen.

Met betrekking tot de identiteit van een van de aanvallers van Al Shabaab zou verzoekende partij een andere naam hebben opgegeven tijdens de opeenvolgende gehoren.

Nochtans heeft verzoekende partij niet gelogen en staat de man bekend onder verschillende aliassen. Mursa, Muhjedin Yakoub en Abihakim zijn één en dezelfde persoon.

Verzoekende partij begrijpt hier de tegenstrijdigheid niet. Verzoekende partij heeft op alle vragen naar waarheid geantwoord.

II.1.5. Bovendien is verzoekende partij wel degelijk afkomstig uit de stad Galkayo in de provincie Mudug en dat onder het bewind valt van de semiautonome regio Puntland. Zij heeft daar steeds gewoond. Dat wordt door verwerende partij evenmin in twijfel getrokken.

Verzoekende partij vreest immers oprecht een terugkeer naar Somalië.

Verwerende partij meent in de thans bestreden beslissing dat Somaliland niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er op dit ogenblik in Puntland geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld. Verwerende partij baseert zich op informatie gedateerd op 15 juli 2015.

Ondergeschikt zet verzoekende partij hierna uiteen waarom zij wel degelijk de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten toegekend krijgen.

Artikel 3 EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 48/4 §2 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 2. Ernstige schade bestaat uit : a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in meerdere arresten bevestigd dat, indien men verzoekende partij wil terugsturen naar het land van herkomst, niet alleen rekening moet worden gehouden met de omstandigheden eigen aan het geval van verzoekende partij, maar ook gekeken moet worden naar de algemene situatie in dat land om na te gaan of de persoon in kwestie dreigt blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke en vernederende behandeling. (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

II.1.6. Immers een terugkeer voor verzoekende partij naar Somalië is hoe dan ook uitgesloten. De huidige situatie in de stad Galkayo is immers niet meer dezelfde zoals op 15 juli 2015. Immers op 22 november 2015 werd er in de stad Galkayo zwaar gevochten door gewapende troepen van de deelstaten Puntland Galmudug om meer controle te krijgen over de stad Galkayo.

II.1.7. Zoals blijkt uit verscheidene media verslaggeving, is de actuele veiligheidssituatie in de stad Galkayo zeer verontrustend.

HLN schrijft het volgende dd. 22 november 2015: “Minstens 22 soldaten en leden van de islamitische terreurorganisatie al-Shabaab zijn gedood bij verschillende aanvallen in Centraal- en Zuid-Somalië. Dat hebben ooggetuigen vandaag meegedeeld. Bij zware gevechten tussen soldaten van twee autonome deelstaten in het centrum van Somalië zijn minstens 14 mensen om het leven gekomen en 13 anderen gewond. Gewapende troepen van de deelstaten Puntland Galmudug hebben vandaag gevochten om meer controle te krijgen over de stad Galkayo, aldus functionarissen en ooggetuigen. De gedeelde stad, die aan de grenzen van beide deelstaten ligt, wordt momenteel door rivaliserende besturen in aparte gebieden geleid. Bij een aanval met een drone op een kamp van de terroristen in het zuiden van Somalië zijn minstens acht leden van de islamistische terreurgroep al-Shabaab gedood. Een drone vuurde zaterdagavond drie raketten af naar een al-Shabaabbasis buiten de stad Beledul-Amin in de Lower Shabelle regio. Dat zei een officier van de Somalische inlichtingendienst aan het Duitse persbureau dpa. Onder de doden zou zich ook een hoge al-Shabaableider bevinden. Zeker vijf andere terroristen werden verwond, klinkt het. Waarvan de drone afkomstig is, bleef ook vandaag onduidelijk. De Verenigde Staten hebbende voorbij maanden de Somalische regering met drones in de strijd tegen al-Shabaab geholpen. De terroristen, die banden onderhouden met al-Qaida, plegen regelmatig aanslagen in Somalië, vooral op overheidsgebouwen en hotels. ”

Ook Garowe online schrijft het volgende dd. 22 november 2015:

“Somalia: Details emerge of Galkayo fighting

GALKAYO, Somalia, November 22, 2015 (Garowe Online)-Details are emerging about deadly fighting in central Somalia town of Galkayo, where at least ten people were reportedly killed in armed confrontations on Sunday morning, Garowe Online reports.

Our correspondent says, at least 50 people are being treated at medical facilities in the restive city according to former Galmudug Mudug Governor and Galkayo General Hospital Director.

Two deaths have so far been independently confirmed to Garowe Online, both from the fighters

Puntland Paramilitary Unit commander, Abdirashid Hashi Gabi-Gabi told the media that they are positioned at border between vast north and Galmudug-controlled Barahley neighborhood.

The fierce gun-battle has taken toll on civilians after stray bullets penetrated into schools and neighborhoods.

Traditional leaders and intellectuals are calling for immediate cessation of the conflict. Nevertheless, Galkayo Mayor, Abdiasis Jama Nugal conditioned hopes for calm on end to a barrage of mortar rounds landing onto northern built-up areas.

Galmudug accuses Puntland of encroachment

Galmudug Security Minister, Osman Isse Nur has accused Puntland of encroaching into their territories to put anti-militant push in central Somalia in jeopardy.

"At 12:00 in the morning, Puntland forces attacked Galmudug for land grab and to impede our efforts of battling Al Shabaab [militants]," Galmudug security minister told Mogadishu-based stations.

Nur disclosed that the clashes left two Galmudug soldiers wounded, and would hand over two wounded Puntland soldiers in their hand.

Galkayo is a precarious hotspot which has been a flashpoint for recurrent territorial disputes since 1993, when local clans assented to peace pact.

Ook vandaag dd. 23 november 2015 was er nog berichtgeving omtrent de gevechten in Galkayo waaruit blijkt dat er vele burgerslachtoffers zijn:

'Somalia: Puntland says 'attacked unprovoked'

GALKAYO, Somalia, November 23, 2015 (Garowe Online)-Puntland government in northern Somalia has called an attack on masons and constructions workers at key intersection connecting Garsoor to Galmudug-controlled Barahley neighborhood in central Somalia 'aggression', Garowe Online reports. In a statement from Puntland Presidency, the northeastern state said, militiamen hailing from Galmudug opened fire, attacking civilians 'unprovoked' approximately at 8:30 in the morning. While remaining committed to peace and stability, Puntland presidency warned of the grim consequences likely to be spawned by armed militias based in fledgling Galmudug. On Monday morning, traditional leaders and businessmen embarked on joint mediations to de-escalate fresh tensions in restive Galkayo. At least 50 people, mostly civilians were hospitalized with injuries, while close to a dozen were reportedly killed in fierce gun-battle by Sunday. Meanwhile, Galmudug security Minister accused Puntland of encroaching into their territories. Puntland and Galmudug have been at loggerheads over the very delimitations between vast north and southern parts of Mudug region. '

Verzoekende partij meent dat zij dus wel degelijk in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

Verzoekende partij op heden terugsturen naar Somalië zou een schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet inhouden.

II.1.8. Bovenvermelde is maar een fractie van de gruweldaden en aanslagen die de laatste tijd een opmars kennen in Galkayo.

Verwerende partij kan niet onverschillig blijven ten aanzien van deze vaststellingen en heeft de plicht om zelf de veiligheidssituatie in een bepaald land op te volgen en rekening te houden met de daaruit volgende vaststellingen bij het behandelen van een asielaanvraag.

Het spreekt voor zich dat deze nieuwe incidenten een nieuw licht werpen op de asielaanvraag van verzoekende partij. Er wordt immers niet getwijfeld aan de afkomst van verzoekende partij door verwerende partij.

Verwerende partij kan dus niet langer beweren dat er geen sprake zou zijn van willekeurig geweld in Puntland.

II.1.9. Daarom wordt dan ook in hoofddorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

II. 2. Tweede middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen⁷, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending artikel 3 EVRM

II.2.1. Verzoekende partij heeft kogelverwondingen door Al Shabaab ten gevolge van het incident in 2010. Zij heeft een groot litteken aan haar linker pols en deficiëntie aan vingers van haar linker hand.

Daarenboven heeft verzoekende partij nog littekens aan haar heup en sleutelbeen veroorzaakt door messteken van een rover in 2000.

Ten bewijze van deze verwondingen heeft verzoekende partij aan verwerende partij een medisch attest door Dr. B. P. (...) overhandigd.

Verwerende partij repliceert als volgt op het neergelegde medisch attest:

'Het medisch attest betreft letsels die het gevolg kunnen zijn van slagen en verwondingen maar bewijzen op zich niet dat u verwond werd door een lid van Al Shabaab omwille van politieke motieven'.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij deze documenten maar al te gemakkelijk naast zich heeft neergelegd. Zoals verwerende partij zelf stelt KUNNEN deze letsels het gevolg zijn van slagen en verwondingen. Het is niet omdat verwerende partij meent enkele tegenstrijdigheden te hebben ontdekt, dat het volledige asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig zou zijn.

Het louter hebben van deze verwondingen is al een grote aanwijzing dat verzoekende partij onderhavig was aan onmenselijke en vernederende behandelingen in het verleden.

II.2.2. Verzoekende partij meent dat haar littekens een begin van bewijs van haar vluchtrelaas inhouden. Het is dan ook in dit opzicht dat verzoekende partij wenst te verwijzen naar twee recente arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin geoordeeld wordt inzake een medisch attest dat wordt neergelegd in een asielprocedure, met name het arrest I v. Sweden (arrest van 5 september 2013) en het arrest R.J. c. France (arrest van 19 september 2013).

Inzake het arrest I v. Sweden van 5 september 2013

Het betreft een arrest inzake een familie van Russische (Tsjetsjeense) asielzoekers die in Zweden asiel aanvroegen inzake hun uitzetting naar Rusland.

De eerste verzoeker werd vervolgd door de Russische autoriteiten in het kader van zijn journalistieke activiteiten inzake de verslaggeving van executies en vervolging door de Russische troepen. Hij werd tijdens zijn aanhouding gefolterd om hem te dwingen informatie door te geven aan de rebellen.

Bij het indienen van een asielaanvraag werd een medisch attest voorgelegd waarin recente littekens werden geattesteerd. Ook zijn echtgenote en kind verklaarden te zijn ontvoerd geweest door de Russische autoriteiten.

De Zweedse autoriteiten waren niet overtuigd van het profiel van journalist van de eerste verzoeker omwille van ongeloofwaardige verklaringen in dit opzicht. Er werd een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd tegen deze familie. De familie was van mening dat artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden waren en vroegen de hulp van het EHRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde enkel inzake de schending van artikel 3 EVRM. Het Hof sprak zich ten eerste uit over de objectieve informatie inzake de algemene slechte veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en bevestigde deze informatie. Niettemin kan deze algemene situatie leiden tot een automatische schending van art. 3 EVRM bij elke uitwijzing van een Russisch onderdaan.

Daarna ging het Hof over tot het onderzoeken van de persoonlijke situatie van de verzoekers. Hier oordeelde het Hof dat de Zweedse autoriteiten het best geplaatst waren om de persoonlijke situatie van de verzoekers te onderzoeken tijdens de asielprocedure. Het Hof sloot zich aan bij de mening van deze autoriteiten dat de verklaringen van de eerste verzoeker inzake haar profiel als journalist (of toch het werk in de journalistiek) ongeloofwaardig waren.

Niettemin was het Hof van mening dat de Zweedse autoriteiten geen rekening hebben gehouden met het medisch attest dat eerste verzoeker had neergelegd waarin verschillende littekens werden geattesteerd die verband hielden met haar asielrelaas.

Ook al was het Hof evenmin overtuigd van het profiel dat verzoekende partij zich had aangemeten, toch is zij van mening dat er ten gronde moet onderzocht worden of verzoekende partij bij een terugkeer naar Rusland opnieuw het slachtoffer kan worden van foltering en vernederende behandelingen, zelfs al zijn de verklaringen inzake de omstandigheden van de eerder opgelopen foltering (die geattesteerd werden) ongeloofwaardig.

Het Hof meent dat het risico op foltering / vernederende behandelingen (schending art. 3 EVRM) in het geval van terugkeer moet geëvalueerd worden rekening houdende met alle factoren die het risico op een schending van art. 3 EVRM kunnen verhogen. Bepaalde risicofactoren kunnen op zich niet volstaan om een risico te vormen maar als ze samengenomen worden dan kunnen ze leiden tot een risico op schending art. 3 EVRM.

Een medisch attest dat wordt neergelegd kan dus niet als niet-bewijskrachtig bestempeld worden enkel en alleen omdat de verklaringen van de verzoekende partij ongeloofwaardig zijn, zelfs al zijn het de verklaringen omtrent de opgelopen verwondingen / foltering.

Het medisch attest dat werd neergelegd door eerste verzoeker vermeldt dat de verwondingen van eerste verzoeker overeenstemmen met haar verklaringen omtrent het tijdstip waarop zij de verwondingen opliep en de aard van deze verwondingen.

Het Hof heeft dan een cumulatieve analyse gemaakt van alle objectieve gegevens waarover zij beschikte: de frequente arrestaties van Tsjetsjeense migranten die terugkeren naar Rusland, de algemene slechte veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en de achtervolgingen door rebellen, dit samen met de recente littekens die eerste verzoeker vertoonde op haar lichaam. Het Hof is van mening dat indien eerste verzoeker zou moeten terugkeren naar Rusland dat de Russische autoriteiten deze littekens zouden ontdekken en hieruit zouden afleiden dat eerste verzoeker heeft deelgenomen aan de tweede oorlog in Tsjetsjenië met alle gevolgen van dien.

De cumul van deze omstandigheden heeft ertoe geleid dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in dit arrest heeft geoordeeld dat de uitwijzing van verzoekers door de Zweedse autoriteiten naar Rusland een schending inhoudt van art. 3 EVRM.

II.2.3. Inzake het arrest R.J. c. France van 19 september 2013

Het betreft een arrest inzake een Sri-Lankees, van Tamil origine die asiel aanvraag in Frankrijk.

Deze verzoekende partij had uiteengezet dat hij vervolgd werd door de Sri-Lankese autoriteiten omwille van zijn engagement voor de LTTE (Tigres de Libération de l'Eelam Tamoul). Hij werd verklikt en werd opgepakt door de autoriteiten in januari 2011. Hij werd gearresteerd en gemarteld gedurende zeven dagen en werd daarna vrijgelaten op borg. Hij vluchtte en kwam via Syrië terecht op de Franse luchthaven waar hij asiel aanvraag.

Op de luchthaven werd hij onderzocht door een dokter van de medische staf die verschillende recente brandwonden vaststelde die veel pijn veroorzaakten. De verzoeker werd telefonisch gehoord door de Franse asielinstanties. Er werd een negatieve beslissing genomen en verzoekende partij werd teruggestuurd naar Syrië of naar elk land waar hij binnen mocht komen. De verklaringen van verzoekende partij waren gebrekkig en hij werd als ongeloofwaardig bestempeld. Hij diende een beroep in tegen de negatieve asielbeslissing maar deze werd verworpen. De verzoekende partij weigerde een terugkeer naar Syrië en vroeg het Europees Hof voor de Rechten van de Mens om voorlopige maatregelen. Het Hof bekwam dat de Franse autoriteiten de verzoekende partij niet terugstuurden naar Syrië noch naar Sri Lanka en hij kon de wachtzone op de luchthaven verlaten. De Franse asielinstanties verwierpen nog steeds de asielaanvraag van verzoekende partij.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens onderzocht of er een schending heeft plaatsgevonden van art. 3 EVRM bij een gedwongen terugkeer naar Sri Lanka.

Omtrent het medisch attest inzake de brandwonden was het Hof van mening dat het een zeer belangrijk stuk betrof. De aard, de ernst en het recent karakter van deze verwondingen vormden volgens het Hof namelijk een sterke inbreuk op artikel 3 EVRM. Het Hof verweet de Franse autoriteiten dat zij op geen enkel ogenblik rekening hebben gehouden met dit medisch attest, noch onderzocht hebben vanwaar de brandwonden kwamen, noch de eventuele nieuwe risico's hebben ingeschat.

Het lacunaire karakter van het asielrelaas van de verzoekende partij volstaat niet om zware twijfels te hebben over de oorzaak van de brandwonden van verzoekende partij.

Ook hier oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat artikel 3 wordt geschonden bij een gedwongen terugkeer naar Sri Lanka.

II.2.4. Het Hof wil met dit kort arrest duidelijk maken dat het zeer belangrijk is dat er wel degelijk rekening moet gehouden worden met een medisch attest ingeroepen door een asielzoeker.

Deze Europese rechtspraak houdt dus in dat een medisch attest wel degelijk de bewijslast in asielzaken kan omkeren. Het komt aan een asielzoeker toe om het risico op vervolging te bewijzen en een waarachtig asielrelaas neer te zetten maar als deze asielzoeker een medisch attest neerlegt waaruit fysieke sporen of psychische problemen blijken van vroegere vervolgingen, dan komt het aan de asielinstanties toe om dit grondig te onderzoeken.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat haar uitwijzing naar Somalië een schending van art. 3 EVRM inhoudt en vraagt daarom huidige asielaanvraag grondig te onderzoeken in het licht van de geattesteerde medische aandoeningen en in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in dit opzicht.

Zij is van mening dat de cumul van de algemene slechte veiligheid in Somalië, hun specifieke toestand en het bewijs van de in het verleden opgelopen fysieke en psychische pijn moeten leiden tot een erkenning als vluchteling. Zo kan het lacunaire karakter van het asielrelaas van verzoekende partij – volgens verwerende partij – niet volstaan om zware twijfels te hebben over de oorzaak van de talrijke littekens van verzoekende partij.

Het medisch attest dat werd neergelegd door verzoekende partij vermeldt dat de verwondingen van verzoekende partij overeenstemmen met haar verklaringen omtrent het tijdstip waarop zij de verwondingen opliep en de aard van deze verwondingen.

II.2.5. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan het asielrelaas. De verzoekende partij heeft wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas.

II.2.6. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen.

Daarom wordt dan ook in hoofddorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen gevraagd; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsubsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen."

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna verkort: het vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In casu beschikt de Raad over een volheid van rechtsmacht, zodat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier en het verzoekschrift. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf, hij moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

2.3. In wezen vraagt verzoeker vooreerst een hervorming van de weigering van de vluchtelingenstatus, zodat de middelen hierna in die zin worden onderzocht.

2.4. Tijdens het DVZ-interview vermeldt verzoeker dat hij vreest voor zijn leven. Hij spreekt van een moord op een kennis in 2010 en een moord op zijn neef in 2011. Hij verklaart dat deze moorden werden uitgevoerd door Al Shabaab, dat hij de daders goed heeft gezien en dat hij een paar jaar later tegen één van de daders heeft getuigd. Hij stelt dat hij daarna telefonisch werd bedreigd, waardoor hij vreest voor zijn leven: verzoeker was zo bang dat hij besloot om te vertrekken.

Een vergelijking van dit relaas met de verklaringen die verzoeker tijdens de CGVS-interviews heeft afgelegd, laat toe vast te stellen dat verzoeker zijn verklaringen aangaande de reden waarom hij Somalië zou hebben verlaten gaandeweg bijstelt en herwerkt. Verzoeker heeft de moord op zijn neef op 26 januari 2014 niet vermeld in het DVZ-interview, maar verklaart later dat hij voor het eerst werd bedreigd nadat zijn neef werd omgebracht in 2014, omdat verzoeker hem had geholpen en naar het hospitaal had gebracht waar hij overleed (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 2). Dergelijke bijstelling van de kern van het asielrelaas doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeker. Het is ook pas tijdens het tweede CGVS-interview dat verzoeker foto's toont die hij zelf kon nemen met zijn mobiele telefoon in het politiekantoor waar hij moest getuigen: foto's van een jongeman met pleister op de arm, van een EHBO-box en van een pistool. Hij beweert dat hij dat was vergeten tijdens het vorige interview (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 3), maar dit overtuigt niet waarom hij de foto's niet eerder heeft voorgelegd. Hij werd immers bij aanvang van elk interview erop gewezen dat hij zo snel mogelijk alle elementen ter ondersteuning van zijn asielrelaas diende voor te leggen. Het is ook bevreemdend dat verzoeker die over een gsm met camera blijkt te beschikken op het ogenblik van de voorgehouden feiten in 2014 thans zijn contactpersonen niet heeft ingezet om hem bijkomende stukken of getuigenissen ter ondersteuning van zijn relaas te bezorgen. Bovendien laat verzoeker na om enig bewijs voor te leggen aangaande de moord op 26 januari 2014 op zijn neef A. D. die manager zou zijn geweest van een NGO, terwijl het aannemelijk is dat over een dergelijk incident werd bericht in de media.

Verzoeker plaatst de tegenstrijdige verklaringen over de moord in 2010 niet in een ander daglicht door in het verzoekschrift te stellen dat zij werden aangevallen op straat waar zij ter hoogte van een winkel ('Famous') samenzaten. Bovendien geeft verzoeker nog steeds geen verklaring voor het feit dat hij M. enkel bij zijn voornaam kent, terwijl hij hem als een vriend beschouwd. Evenmin blijkt verzoeker de moord van "2010" exacter te kunnen plaatsen in de tijd. De vaststelling dat verzoeker verklaart tijdens deze moord zelf ook te zijn geraakt door een kogel, maar hij geen meer precieze situering in de tijd kan geven van deze gebeurtenis doet verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

De motivering in de bestreden beslissing betreffende de verschillende verklaringen over het motief van deze moord betwist verzoeker bovendien niet. Wat de tegenstrijdige verklaringen over de identiteit van een van de moordenaars betreft komt verzoeker thans niet verder dan dat de man bekend staat onder verschillende aliansen.

De motieven in de bestreden beslissing betreffende de moord in 2011 (*“Verder verklaarde u op het CGVS (...)”*) en de feiten van begin 2014 (*“Bovendien verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS (...)”*) betwist verzoeker niet. Deze motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden overgenomen door de Raad.

2.5. Waar verzoeker verwijst naar de arresten R.J. t. Frankrijk en I. t. Zweden van het EHRM, dient te worden opgemerkt dat deze rechtspraak bezwaarlijk van toepassing kan worden geacht op verzoeker of het bijgebrachte medische attest. Het EHRM wees op de inhoud van de vermelde medische attesten en meer bepaald op de aard, de ernst en het zeer recente karakter van de hierin vermelde verwondingen en het daardoor gerezen, sterke vermoeden over de oorsprong van deze verwondingen. Wat het arrest I. t. Zweden van het EHRM betreft, dient bovendien te worden opgemerkt dat het Hof zelf heeft aangegeven dat het toen om bijzondere omstandigheden eigen aan de zaak ging waarbij de verschillende factoren cumulatief in rekening werden genomen. Ook in deze rechtspraak van het Hof was sprake van medische attesten die vermelden dat de verwondingen kunnen overeenkomen met de uitgewezen asielzoeker zijn verklaring, zowel wat de tijdsaanduiding (oktober 2007) recent voorafgaand aan de asielaanvraag (december 2007) betreft als de mate van de foltering, die wordt afgeleid uit de significante en zichtbare littekens op zijn lichaam waaronder een kruis dat op zijn borst werd gebrand. Ten overvloede merkt de Raad op dat in deze aangevoerde rechtspraak ook sprake was van een gedwongen verwijdering van de uitgewezen asielzoeker. *In casu* brengt verzoeker evenmin concrete elementen naar voor die in het geval van een gedwongen terugkeer aanleiding kunnen geven voor een andere beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging.

Het bij het Commissariaat-generaal neergelegde medisch attest doet geen objectieve uitspraak over hoe de vastgestelde letsels, die volgens verzoeker dateren van 2000 en 2010 en bij attest werden bevestigd in 2015, tot op vandaag in rekening dienen te worden genomen bij de beoordeling van het asielrelaas, aangezien de omstandigheden waarin deze werden opgelopen volstrekt onduidelijk zijn (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 14, nr. 1). Het medisch attest bevat geenszins een vermelding dat het om een *“kogelverwondingen door Al Shabaab”* of *“messteken van een rover”* gaat zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden, maar vermeldt: *“Deze letsels kunnen het gevolg zijn van slagen en verwondingen”*. Het medisch attest bevat ook geen enkele tijdsaanduiding, zodat de geattesteerde opgelopen littekens op zich onvoldoende bewijskrachtig zijn om te kunnen besluiten dat deze het gevolg zijn van een aanslag uitgevoerd door Al Shabaab in 2010 of van een roofoverval in 2000. Bovendien vormt het medisch attest *in casu* geen begin van bewijs voor de omstandigheden waarin de vastgestelde verwondingen werden opgelopen, aangezien het medisch attest enkel een ondersteunende bewijswaarde heeft.

2.6. De vaststellingen onder punten 2.4. tot 2.5. volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden profiel van slachtoffer van geweld en bedreigingen van Al Shabaab, noch aan de beweerde getuigenis van verzoeker tegen Al Shabaab omwille van de feiten van 2010 en 2011, noch aan de problemen die hij ingevolge hiervan zouden hebben gekend.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel in de zin van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker evenmin aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te hervormen, zodat het middel ook in die zin wordt onderzocht.

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld als volgt: “Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als ‘ernstige schade’ die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). U beweerde afkomstig te zijn uit de stad Noord-Galkayo in de provincie Mudug en dat onder het bewind valt van de semiautonome regio Puntland. Uit bijgevoegde informatie blijkt dat Somaliland niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld (COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland, 15 juli 2015). In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Puntland geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

Ook uit de door verweerder bijgebrachte informatie (Landeninformatie, stuk 15) blijkt niet dat het loutere feit afkomstig te zijn uit Galkayo in de provincie Mudug op zich leidt tot toekenning van de subsidiaire bescherming. De informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift opnam, is niet afkomstig van een onafhankelijke internationale organisatie. Het is bovendien berichtgeving over wat kan worden beschouwd als incidenten, waarvan de inslag vergelijkbaar is met de incidenten zoals die vervat in de door verweerder gehanteerde informatie. De artikelen zijn dan ook niet van aard om de voorgaande vaststellingen in een ander licht te plaatsen.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, concludeert de Raad dat verzoeker de vluchtelingstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt geweigerd.

Verzoeker vraagt “subsubsidiair” om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen, noch dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP